

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Blomsterne

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Blomsterne", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII*, 1905-, s. 451. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-berg07tom-shoot-workid58959/facsimile.pdf> (tilgået 04. november 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

BLANDEDE DIGTE.

BLOMSTERNE.

Der fløj et Brev fra Hjemmet,
det havde ej Tegn eller Ord;
det gemte ikkun et falmet,
halvvissent Blomsterflor.
En fordums hvid Anemone
og tvende Violer smaa
med tørrede Vædbendblade
tilsammen i Brevet laa.

Jeg saa' paa de visnede Blomster,
og frem for mit Syn der steg
et Billed, som gjorde min Tanke
saa barnligblød og veg.
Ja, det var, Egø, din lyse
Skovhunds vaarlige Pragt,
og det var Mindet, der skjultes
i Blomsternes falmede Dragt.

Jeg saa' dine kullede Ege,
saa' Vædbenden klatre frem
og sno sig hen under Reden,
hvor Hejrerne har deres Hjem.

Jeg hørte Solsortens Fløjten
og Nattergalenes Slag,
og Storcken, som knebrede henne
fra Skovfogdens lave Tag.

Saa kom der et Pust fra Noret,
en Hilsen fra Bølgernes Hjem,
og atter trylledes nye
Minder for Tanken frem.
Jeg vuggedes atter i Baaden
alt paa det grønligte Dyb
og fisked efter den hvide
Musling blandt Bundens Kryb.

Og atter Billedet skifted.
Jeg gik i „Digterens Gang“,
hvor Kaprifolien vildsømt
i Egenes Toppe hang;
jeg vandrede hjem i den stille
Vaarnats hvilende Fred,
og alle Minderne fulgte
som Alfer i mine Fjed.

Da løfted jeg Øjet og stirred —
til højre Procida laa,
til venstre dukked Gaëta
som Maagen af Havets Blaa;
men yderst i Horisonten,
som født af Bølgernes Skød,
hæved Vesuv sit Krater
i Solens synkende Glød.

Jeg vendte mig om forvirret
mod Monte Nicolás Bræm,
hvor Maanens Segl den blanke
bag Bjerget glintede frem.